

Recenze: VHRelief Andy's Drive 99

22.3.2010 - Kategorie: [Efekty](#)

Jedním ze tří aktuálních produktů **VHReliefu** je zkreslovač **Andy's Drive 99**. Je to hodně netypický stompbox, jak na první pohled, tak tím co se skrývá vevnitř.

O produktech **VHRelief** už na Instrumentu padlo několik zmínek a objevily se tu i recenze [VHRelief VHR-B1](#) a overdrivu [Andy's Hidrive 666](#). Od té doby se ale změnila spousta věcí. Množstvím mých aktivit (např. projekt [Czech Guitar gear](#)), které se týkají hudebních nástrojů, jsem měl možnost strávit s Vaškem Hudečkem (VH) mnoho času během konzultací ohledně jeho práce. Zajímavý článek o firmě VHRelief je rovněž v přípravě pro časopis Muzikus. Tím pádem je možné, že by se v této recenzi mohla projevit nějaká dávka subjektivity a rovnou přiznávám, že Vašek v mnoha ohledech můj pohled na oblast zkreslovačů, lamp a tranzistorů ovlivnil. Nicméně věřím, že mě posunul správným směrem.

Vzhled

Nuže, nyní k samotnému overdrivu **VHRelief Andy's Drive 99**. Už na pohled překvapí jeho velikost, která se v podstatě rovná skoro čtyřem krabičkám od Bosse naskládaným vedle sebe. Efekt je také relativně těžký, což je dáno použitými plechy, madly, spínači apod. Toho kovu je tam prostě dost, ale ono to nakonec ničemu nevádí a efekt drží alespoň pěkně na podlaze a je pěkně robustní.

Šasi efektu je z nerez plechu, po stranách jsou namontovány černé bočnice. Vstup a výstup najdeme vpravo, napájecí jack je na horní straně v pravém rohu. Napájecí jack je tentokrát standardní narozdíl od předešlých typů, kde byl zcela atypický konektor, aby nebylo možné připojit jiné než vlastní trafo a tím něco pokazit (VHRelief efekty jsou totiž napájeny střídavým proudem).

Efektu dominují dvě madla. Ta chrání sadu ovladačů před poškozením a jsou takovou drobnou vadou na kráse efektu, protože buď jsou to opravdu madla ke dvířkům k nábytku, nebo vypadají hodně podobně :-). Svůj účel ale plní dobře. K přepínání efektů slouží tři přepínače. Nejsou to klasické heavy-duty přepínače, jaké používají všichni ostatní výrobci. Je to taková Vašková specialitka – jedná se o dotekové spínače, které se montují do speciálních zařízení (třeba obráběcích strojů) a vydrží několik set tisíc zmáčknutí. Tady jde vidět kus Vaškovy filosofie. Vašek totiž chce, aby jeho efekty případnému kupci vydržely bez poruchy téměř navždy. O stavu efektu informují čtyři barevně odlišené diody.

Na efektu najdeme také logo a několik bílých popisků. Ty jsou v umělém osvětlení na stříbřitém podkladu docela nečitelné, ale pravděpodobně si je po několika použitích kytarista zapamatuje.

Funkce

Overdrive je vlastně dvoj-kombinace dvou zkreslovacích krabiček. To rozhodně není běžné řešení. U VHReliefu ale vychází z reálného požadavku Václava Veselého, který požadoval dva zkreslené zvuky, které by se daly jednoduše přepnout. Václav prostě nechtěl dva overdrivy za sebou, mezi kterými musí mít další kabel navíc a musí mezi nimi

přepínat. No a tak mu VHRelief vyhověl a z tohoto řešení vzniknul jeden z tradičních produktů firmy.

To, čím se ale efekt opravdu hodně odlišuje od ostatních, je promyšlené ovládání. Zatímco hand-made výrobci by použili heavy-duty přepínače a postavili kytaristu před nutnost jednu krabici vždy vyšlápnout pro vypojení ze zvukového řetězce a následně by chtěli sešlápnutí druhého čudlíku, sériovní výrobci by neváhali použít operační zesilovač. Nicméně Vašek, který se operačním zesilovačům vyhýbá, aby dosáhl vysoké kvality signálu a zajistil true bypass, musel přijít s mnohem sofistikovanějším řešením. Spínače tedy nakonec přenášejí pouze informaci o tom, že byly sešlápnuty. Nejsou ani sepnuté, ani vypnuté. To, který ze dvou zkreslovačů je vlastně aktivní a jaký zvuk tedy celá krabice produkuje, o tom rozhoduje procesor. Ten také řídí rozsvěcování diod. No a protože „čudlíky“ vlastně nemohou být zapnuty či vypnuty, najdeme v efektu i relátka, která samotné vypínání a zapínání realizují na základě pokynů od procesoru. Je to opravdu zajímavé řešení, které má v konečném důsledku spoustu výhod.

Signál prochází jen tou částí efektu, která je opravdu určena k tomu, aby signál ovlivnila. Efekt je true bypass. Zvuky se mezi sebou přepínají jedním sešlápnutím. Efekt si pamatuje, jaký typ zvuku byl aktivován před přemostěním efektu.

Zvuk

Zvukově je tento dvojeffekt postaven hlavně pro příznivce různých stylů, protože umí vyprodukovat jak velmi dobré crunchové zvuky, tak pěkné zvuky typu lead, které se hodí pro sóla. AD99 přináší totiž obrovskou paletu zvuků. Osobně jsem jako mnoho jiných kytaristů našel své dva zvuky a přiznám se, že nemám potřebu dále s efektem laborovat. Ale přece jen pro účel recenze a také pro vyzkoušení všech možností jsem to udělal. Co se týče prvního „kanálu“ označeného jako Crunch, tak ten používám s velmi mírným, skoro až minimálním nastavením zkreslení. Knoflík Gain i Level mám někde v první čtvrtině jejich dráhy a výsledkem tohoto setupu je krásný teplý zvuk, který používám pro „čistou“ hru. Před tím, než jsem se stal vlastníkem AD99 jsem hrál na čistý kanál Marshallu Valvestate. Ne, že bych s tím měl problém, zvuk se mi zdál relativně čistý, ale dneska už „čistě“ hraji jen se zapojenou AD99. Tenhle overdrive do zvuku vnáší opravdové teplo, prostorovost, dynamiku a jiskřivost. Tohle „hraní“ kombinuju s kytarou typu stratocaster (SSH) a využívám hlavně singl u krku. Kobylkový humbucker v tomto případě nezní tak sladce a jemně, jako ten krkový, na kterém si lze vychutnat jak jednotlivé tóny, tak akordy.

Zvukový rozdíl oproti kytarě zapojené pouze do zesilovače je markantní a těžko byste za tím vším viděli v podstatě kompletní polovodičový řetězec. Nicméně tento kanál lze nastavit mnohem ostřeji. Pomocí knoflíků Gain a Level jde zvuk opravdu hodně nakopnout. Nakonec vlastně oba kanály mohou znít téměř stejně, ale první kanál tak nějak logicky využívám pro menší zkreslení.

Dalo by se očekávat, že kanál Lead budu využívat na sóla, ale není to úplně jednoznačné, protože sóla hraju na oba kanály a má na to vliv moje momentální nálada. Ale je pravda, že na Leadu mám nastaveno zkreslení větší. A to je v podstatě i účel téhle dvojkabice. Lead mi tím pádem zní mnohem rockověji, a pokud mám tendenci zahrát si něco na kobylkový snímač, využívám této varianty anebo беру do ruky jinou kytaru, která má hutnější zvuk. Lead kanál obsahuje kromě knoflíků Gain a Level ještě o knoflík Hitone, který má na zvuk opravdu minimální vliv. Kroutíte s ním a nic se neděje. Aspoň teda já jsem neslyšel velký rozdíl načež mi Vašek z VHReliefu potvrdil, že vliv tohoto knoflíku je minimální a je to tak schválně. Funkce tohoto ovladače by ještě měla jít nastavit trimrem, nicméně Vašek tenhle knoflík zacílil na opravdové hledače zvuku, kteří

slyší a chtějí ovlivňovat i jemné zvukové nuance. Pro mně tedy docela zbytečná záležitost. Mnohem větší vliv na zvuk má tzv. „Bass boost“. Tahle funkcička se zapne (a vypne) sešlápnutím spínače a přidá do příslušného kanálu další basy. Ačkoli většinou mám tendenci vždy basy přidávat, u AD99 to je opět podle momentální nálady. Nedostatek basů běžně necítím, ale někdy se mi líbí to, že tahle věc přidá zvuku na objemu. Bass boost je mimochodem indikován další diodou.

Zatím jsem se nezmínil o tom, že zvuk obou kanálů lze ovlivnit ekvalizérem. Ten je společný a obsahuje klasicky knoflíky pro basy, středy a výšky, přičemž jeden knob tu máme navíc – FREQ. Ten umožňuje pracovat se středy a to tak, že lze potlačit nebo zdůraznit jak vyšší středy (až výšky), tak nižší středy. Ekvalizér má samozřejmě obrovský vliv na zvuk. Pomocí něj je možné nastavit jak ony jemné zvuky, tak nakopnuté crunches až pak hodně nakřápnuté, chrčící zkreslení.

AD99 má prostě relativně velký rozsah pro tato zkreslení. Původně jsem si ji tak nějak srovnával třeba s Bossem MT-2. Zaměřením jsou sice obě krabičky někde jinde, ale myslel jsem si, že právě MT-2 má pro představu mnohem větší rozpětí zvuků. Dnes už si nejsem tak jistý, zvláště pokud odečtu ty zvuky, kterými sice MT-2 disponuje, ale nedají se použít. Tomu se třeba Vašek principiálně brání a právě proto se ovladačem Hitone nesnaží provádět markantní změny zvuku.

Závěr

AD99 je netypický představitel overdrive efektů. Jsou to vlastně dvě krabičky a true bypass lišta v jednom pěkném robustním šasi, přičemž přepínání jednotlivých kanálů a funkce bass boost včetně indikace všech těchto stavů je řízena mikroprocesorem. Toto řešení přináší kytaristovi nebývalý komfort. Efekt umí produkovat zvuk, který je podobný zvuku lampových zesilovačů (teplý, dynamický, jiskřivý), přičemž jeho síla spočívá hlavně v Crunchích. Z toho plyne i jeho zacílení na kytaristy z oblasti rocku, bluesu, rockenrollu, zatímco pro metalisty asi ideální volnou nebude. Vyšší cena v podstatě odpovídá celkovému provedení, koncepci i pečlivě vybíraným součástkám.

Testováno na aparátech Hot Soloist, kabelech Gotham, Bayger switch, ...

Jiří Polášek

<http://www.instrumento.cz/clanky-clanek-190-recenze-vhrelief-andys-drive-99.html>